

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΕΣΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΓΡΑΠΤΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ Β΄ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ 2020-21
Β΄ ΤΑΞΗΣ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΤΡΙΤΗ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 2021

ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΕΜΒΑΘΥΝΣΗΣ Β΄ ΛΥΚΕΙΟΥ (Α΄ ΣΕΙΡΑ)

ΚΩΔΙΚΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ: Β074

ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΓΡΑΠΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΕΜΒΑΘΥΝΣΗΣ Β΄ ΛΥΚΕΙΟΥ: 90΄ ΛΕΠΤΑ

ΤΟ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΟ ΔΟΚΙΜΙΟ ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΕΞΙ (6) ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ (για τους εξεταζομένους)

1. Στο εξώφυλλο του τετραδίου απαντήσεων να συμπληρώσετε όλα τα κενά με τα στοιχεία που ζητούνται.
2. **Να απαντήσετε ΟΛΑ τα ερωτήματα.**
3. **Να μην αντιγράψετε τα θέματα** στο τετράδιο απαντήσεων.
4. Να μη γράψετε πουθενά στις απαντήσεις σας το όνομά σας.
5. Να απαντήσετε στο τετράδιό σας σε όλα τα θέματα **μόνο με μπλε πένα ανεξίτηλης μελάνης**. Μολύβι επιτρέπεται, μόνο αν το ζητάει η εκφώνηση, και μόνο για σχήματα, πίνακες, διαγράμματα κλπ.
6. Απαγορεύεται η χρήση διορθωτικού υγρού ή διορθωτικής ταινίας.

ΜΕΡΟΣ Α΄: ΔΙΔΑΓΜΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ (50 ΜΟΝΑΔΕΣ)

Διονύσιος Σολωμός, *Κρητικός* 2 [19.]

[...]

(Λάλησε, Σάλπιγγα! κι εγώ το σάβανο τινάζω,
Και σχίζω δρόμο και τς αχνούς αναστημένους κράζω:
«Μην είδετε την ομορφιά που την Κοιλιάδα αγιάζει;
Πέστε, να ιδείτε το καλό εσείς κι ό,τι σας μοιάζει.
Καπνός δε μένει από τη γη· νιος ουρανός εγίνη·
Σαν πρώτα εγώ την αγαπώ και θα κριθώ μ' αυτήνη. 10

– Ψηλά την είδαμε πρωί· της τρέμαν τα λουλούδια
Στη θύρα της Παράδεισος που εβγήκε με τραγούδια·
Έσαλλε την Ανάσταση χαροποιά η φωνή της,
Κι έδειχνεν ανυπομονιά για να 'μπει στο κορμί της·
Ο ουρανός ολόκληρος αγρίκαε σαστισμένος, 15
Το κάψιμο αργοπόρουνε ο κόσμος ο αναμμένος·
Και τώρα ομπρός την είδαμε· ογλήγορα σαλεύει·
Όμως κοιτάζει εδώ κι εκεί και κάποιονε γυρεύει»).

[...]

5 [22.]

Εχαμογέλασε γλυκά στον πόνο της ψυχής μου,
Κι εδάκρυσαν τα μάτια της, κι εμοιάζαν της καλής μου.
Εχάθη, αλιά μου! αλλ' άκουσα του δάκρυσου της ραντίδα
Στο χέρι, πού 'χα σηκωτό μόλις εγώ την είδα. –
Εγώ από κείνη τη στιγμή δεν έχω πλια το χέρι, 5
Π' αγνάντευεν Αγαρηνό κι εγύρευε μαχαίρι·
Χαρά δεν του 'ναι ο πόλεμος· τ' απλώνω του διαβάτη
Ψωμοζητώντας, κι έρχεται με δακρυσμένο μάτι·
Κι όταν χορτάτα δυστυχιά τα μάτια μου ζαλεύουν, 10
Αργά, κι ονειράτα σκληρά την ξαναζωντανεύουν,
Και μέσα στ' άγριο πέλαγο τ' αστροπελέκι σκάει,
Κι η θάλασσα να καταπιεί την κόρη αναζητάει,
Ξυπνώ φρενίτης, κάθομαι, κι ο νους μου κινδυνεύει.
Και βάνω την παλάμη μου, κι αμέσως γαληνεύει. –
Τα κύματα έσχιζα μ' αυτό, τ' άγρια και μυρωδάτα, 15
Με δύναμη που δεν είχα μήτε στα πρώτα νιάτα,
Μήτε όταν εκροτούσαμε, πετώντας τα θηκάρια,
Μάχη στενή με τους πολλούς ολίγα παλληκάρια,
Μήτε όταν τον μπομπο-Ισούφ και τς άλλους δύο βαρούσα.
Σύρριζα στη Λαβύρινθο π' αλαίμαργα πατούσα. [...]

Ερώτηση:

A1. α) i. Να προσδιορίσετε τον χρόνο κατά τον οποίο συμβαίνουν όσα εξιστορεί ο αφηγητής και να αναφέρετε πώς ονομάζεται το είδος της αφήγησης, με κριτήριο τον χρόνο, στο απόσπασμα 2 [19.]. (μον. 6)

ii. Να εξηγήσετε πού και με ποιους συνομιλεί ο αφηγητής και για ποιο θέμα. (μον. 7)

A1. β) Το δάκρυ της Φεγγαροντυμένης πέφτει στο απλωμένο χέρι του αφηγητή και στη συνέχεια η οπτασία χάνεται. Να εντοπίσετε στους στίχους 5-20 της ενότητας 5 [22.] τις τρεις (3) μεταβολές που προκαλούνται μετά από αυτό το συμβάν και να τις σχολιάσετε.

(μον. 12)

Μιγκέλ ντε Θερβάντες, Ο Δον Κιχώτης, (απόσπασμα)

– Πού είσαι, ξιπασμένη Αλή - Φαμφαρόνε; Έλα δω σε μένα, γιατί είμαι ένας μόνος ιππότης και θέλω να μετρηθώ ένας μ' έναν μαζί σου και να σου πάρω τη ζωή, για να σε τιμωρήσω για τα όσα κάνεις στο γενναίο τον Πενταπολίνο το Γαραμάντα.

Εκείνη τη στιγμή ήρθε ένα χοντρό ποταμίσιο βότσαλο, που τον πέτυχε στο πλευρό και του έχωσε δυο παΐδια μες στο κορμί του. Ο Δον Κιχώτης, σαν ένιωσε ένα τέτοιο δυνατό χτύπημα, είπε πια πως τον είχανε σκοτωμένο ή βαριά πληγωμένο· κι αμέσως συλλογίστηκε το μπάλασμά του, και τραβώντας το λαδικό του, το 'βαλε στο στόμα κι άρχισε να ρίχνει από κείνο στο στομάχι του. Όμως, πριν ακόμα καταπιεί όλο όσο του φαινότανε πως ήταν αναγκαίο, έφτασε μια δεύτερη κοτρόνα, που τον έβρηκε τόσο στα γεμάτα απάνω στο χέρι και στο λαδικό, ώστε του το έκανε κομμάτια το λαδικό, παίρνοντάς του στο πέρασμά της τρία ή τέσσερα δόντια από το στόμα και τσακίζοντάς του πολύ άσκημα δυο δάχτυλα. Τέτοιο ήταν το πρώτο χτύπημα και τέτοιο το δεύτερο, ώστε ο δύστυχος ιππότης έπεσε αναγκαστικά από το άλογό του καταγής. Οι βοσκοί πήγαν κοντά του και νόμισαν πως τον είχαν σκοτωμένο. Κι αμέσως σύναξαν βιαστικοί τα πρόβάτα τους, φορτώθηκαν τα σκοτωμένα, που ήταν πάνω από εφτά και, δίχως να γυρέψουν να μάθουν τίποτ' άλλο, τράβηξαν και έφυγαν.

Όλον αυτόν τον καιρό, ο Σάντσος στεκότανε στο ψήλωμα κι έβλεπε τα τρελοκαμώματα του αφεντικού του και μαδούσε τα γένια του, αναθεματίζοντας την ώρα και τη στιγμή που είχε δώσει η τύχη να τον έγνωρίσει. Όταν πια τον είδε πως είχε πέσει καταγής και πως οι βοσκοί είχανε πια φύγει, κατέβηκε από το ψήλωμα και πήγε κόντρα του και τον έβρηκε σ' ελεεινή κατάσταση, δίχως όμως να 'χει χάσει την αίστησή του, και του είπε:

– Δε σου το 'λεγα εγώ, αφέντη Δον Κιχώτη, να στρέψεις πίσω και πως αυτά που τραβούσες να χτυπήσεις δεν ήταν στρατοί, παρά κοπάδια από πρόβατα;

– Έτσι μπορεί να κάνει, να χάνονται μεμιάς και να μεταμορφώνονται τα πάντα, εκείνο το παλιόσκυλο ο μάγος, ο εχθρός μου. Πρέπει να ξέρεις, Σάντσο, πως είναι πολύ εύκολο πράμα για τους τέτοιο είδος ανθρώπους να μας κάνουν να βλέπουμε κείνο που θένε αυτοί· και αυτός ο φαρμακωμένος που με κατατρέχει, από φτόνο για τη δόξα που είδε πως ήθελε κερδίσω σ' αυτήν τη μάχη, μεταμόρφωσε τα στρατεύματα του εχθρού και τα 'κανε πρόβατα. Αν δεν πιστεύεις, Σάντσο, κάνε ένα πράμα, για χατίρι μου, για να σου φύγει αυτή η ιδέα και να δεις πως είναι αλήθεια τα όσα σου λέω. Καβάλησε το γαίδαρό σου και ακολούθησέ τα όμορφα όμορφα, και θα δεις πως, μόλις μακρύνουν κομμάτι από δω, θα πάρουνε πάλι την πρώτη τους κατάσταση και παύοντας να είναι πρόβατα θα ξαναγίνουν άνθρωποι αληθινοί και σωστοί, όπως σου τους ζωγράφισα πρωτύτερα. Όμως μην πηγαίνεις ακόμη και έχω ανάγκη από τη βοήθειά σου και περιποίησή σου. Έλα δω και κοίταξε πόσα δόντια μού λείπουν, γιατί θαρρώ πως δεν μου έχει απομείνει ούτε ένα στο στόμα.

Ο Σάντσος πήγε τόσο κοντά του, που κόντεψε να βάλει τα μάτια μέσα στο στόμα του· και αυτό έγινε την ώρα που είχε αρχίσει το μπάλασμο να ενεργεί μες το στομάχι του Δον Κιχώτη· και την ώρα που ο Σάντσος είχε βαλθεί να κοιτάζει στο στόμα του αφεντικού του, αυτός πέταξε ξάφνου σα ρουκέτα ό,τι είχε μέσα του, αδειάζοντας τα πάντα απάνω στα γένια του πονόψυχου ιπποκόμου του.

– Παναγία μου παρθένα! έκανε ο Σάντσος· τι 'ναι τούτο που 'παθα πάλι; Σίγουρα τούτος ο αμαρτωλός πρέπει να 'ναι λαβωμένος του θανάτου, έτσι που βγάξει τόσο αίμα από το στόμα.

Μα σαν πρόσεξε κομμάτι καλύτερα, είδε από το χρώμα, τη γέψη και τη μυρουδιά πως δεν ήταν αίμα, παρά το μπάλαμο του λαδικού που τον είχε δει να πίνει· και τόση ήταν η αηδία που τον πήρε, που του ανακατώθηκε το στομάχι κι έβγαλε τα σωθικά του απάνω στον ίδιο τον αφεντικό του· κι απόμειναν και οι δυο στολισμένοι σαν τους γαμπρούς.

Ερώτηση:

A2. α) Ο συγγραφέας γελοιοποιεί τον ήρωά του, Δον Κιχώτη, ενώ παράλληλα σατιρίζει τα «βιβλία της ιπποσύνης», που εξιστορούν απίθανες περιπέτειες ιπποτών του μεσαίωνα. Να εντοπίσετε τρία (3) σχήματα λόγου, με τα οποία επιτυγχάνεται η σάτιρα. Τεκμηριώστε με αναφορές από το πιο πάνω κείμενο. **(μον. 15)**

A2. β) Στο μυθιστόρημα *Δον Κιχώτης* εντοπίζονται στοιχεία με τα οποία τονίζεται η αντίθεση ανάμεσα στην πραγματικότητα και την αχαλίνωτη φαντασία του κεντρικού ήρωα, Δον Κιχώτη. Να εντοπίσετε στο πιο πάνω απόσπασμα δύο (2) στοιχεία που αναφέρονται στις πραγματικές καταστάσεις που αντιμετωπίζουν ο Δον Κιχώτης και ο Σάντσο και να αντιπαραβάλετε τις καταστάσεις αυτές με τις φανταστικές. **(μον. 10)**

ΜΕΡΟΣ Β: ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΔΙΔΑΓΜΕΝΟΥ ΜΕ ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ (50 ΜΟΝΑΔΕΣ)

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Χένρικ Ίψεν, *Κουκλόσπιτο* (απόσπασμα)

[...]

Νόρα: Έτσι είναι, Τόρβαλτ. Όταν ήμουνα στο σπίτι του μπαμπά, μου έλεγε τις ιδέες του για το καθετί, κι έτσι τις ίδιες ιδέες είχα κι εγώ. Αν είχα όμως διαφορετικές, τις έκρυβα, γιατί θα του κακοφαινόταν. Μ' έλεγε κουκλί του κι έπαιζε μαζί μου, όπως εγώ με τις κούκλες μου. Έπειτα ήρθα στο σπίτι το δικό σου...

Χέλμερ: Έκφραση που βρήκες για το γάμο μας!

Νόρα (*Χωρίς να ταραχτεί*): Θέλω να πω, έπειτα πέρασ' από του μπαμπά τα χέρια στα δικά σου. Κανόνιζες το καθετί με το δικό σου το γούστο, κι έτσι το ίδιο γούστο με σένα είχα κι εγώ: ή έκανα μόνο πως το είχα. Καλά καλά, ούτε εγώ δεν ξέρω. Θαρρώ και τα δυο: πότε το ένα, πότε το άλλο. Άμα κοιτάζω τώρα πίσω, μου φαίνεται πως έζησα εδώ σαν κανένας φτωχός... μεροδούλι, μεροφάι. Αποζούσα από τα κολπάκια που σου 'κανα, Τόρβαλτ. Μα εσύ το θέλησες. Μου κάματε μεγάλο κακό, εσύ κι ο μπαμπάς. Εσείς φταίτε που δεν είμ' άξια για τίποτα.

[...]

Νόρα: Πρέπει να είμαι ολομόναχη, αν θέλω να δω καθαρά μέσα μου και γύρω μου. Γι' αυτό δεν μπορώ να μείνω πια μαζί σου.

Χέλμερ: Νόρα, Νόρα!

Νόρα: Θα φύγω από εδώ τώρ' αμέσως...

Χέλμερ: Είσαι με τα σωστά σου; Δεν έχεις το δικαίωμα! Σου το απαγορεύω.

Νόρα: Είναι άσκοπο να μου απαγορεύεις κάτι από δω και εμπρός. Θα πάρω μαζί ό,τι είναι δικό μου. Από σένα τίποτα δε θέλω, ούτε τώρα ούτε αργότερα.

Χέλμερ: Τι τρέλα είναι πάλι αυτή!

Νόρα: Θα προσπαθήσω Τόρβαλτ, ν' ανοίξω τα μάτια μου.

Χέλμερ: Ν' αφήνεις το σπίτι σου, τον άντρα σου και τα παιδιά σου. Δε συλλογίζεσαι τι θα πει ο κόσμος;

Νόρα: Ούτε που το λογαριάζω αυτό. Ξέρω μόνο πως για μένα είναι απαραίτητο.

Χέλμερ: Αυτό είν' έξω φρενών! Έτσι παραμελείς το ιερότερο χρέος σου;

Νόρα: Και ποιο θεωρείς εσύ το ιερότερο χρέος μου;

Χέλμερ: Εγώ να σου το πω; Δεν είναι το χρέος σου αντίκρυ στον άντρα σου και τα παιδιά σου;

Νόρα: Έχω άλλα χρέη το ίδιο ιερά.

Χέλμερ: Καθόλου. Ποια τάχα θα ήταν;

Νόρα: Το χρέος αντίκρυ στον εαυτό μου.

Χέλμερ: Πρώτα πρώτα είσαι σύζυγος και μητέρα.

Νόρα: Δεν τα πιστεύω αυτά πια. Πιστεύω πως είμαι πρώτα πρώτα άνθρωπος, το ίδιο κι εγώ όπως εσύ... ή καλύτερα πως θα προσπαθήσω μια φορά να γίνω. Ξέρω πολύ καλά πως οι περισσότεροι θα σου δώσουν δίκιο, Τόρβαλτ, και πως κάτι τέτοιο είναι γραμμένο στα βιβλία. Μα δεν μπορεί να μου φτάνει πια ό,τι λεν οι περισσότεροι και ό,τι γράφουν τα βιβλία. Πρέπει να τα συλλογιστώ μόνη μου όλα τούτα και να τα ιδώ καθαρά.

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Τζέιμς Τζόυς, «Η Έβελιν» (απόσπασμα)

[...] Στο νέο τόπο που θα πήγαινε, σ' αυτή τη μακρινή χώρα, δε θα 'ταν το ίδιο. Έπειτα θα παντρευόταν. Ναι, αυτή η Έβελιν. Και ο κόσμος θα της φερόταν με σεβασμό. Δε θα της φερόταν όπως στη μητέρα της. Δηλαδή όπως ο πατέρας της φερόταν στην μητέρα της. Ακόμα και τώρα που η ίδια είχε κλείσει τα δεκαεννιά, ένιωθε ακόμη να κινδυνεύει από το θυμό του πατέρα της. Σ' αυτόν δεν χρωστούσε τις ταχυπαλμίες της; Το περίεργο είναι πως όταν ήτανε παιδιά δεν την είχε ποτέ χτυπήσει, όπως συνήθιζε να κάνει με τον Χάρι και τον Έρνεστο. Γιατί αυτή ήταν κορίτσι· καλά! Όμως τελευταία, άρχισε να την φοβερίζει και να της λέει πως αν δεν ήταν για χάρη της πεθαμένης μάνας της, ήξερε αυτός να την συγυρίσει. Αυτή δεν είχε κανένα να πάρει το μέρος της [...] Δύσκολο να κρατά το σπίτι, να φροντίζει τα δυο μικρά παιδιά να τρώνε καθημερινά και να πηγαίνουν τακτικά στο σχολείο, να τρέχει στο μαγαζί κι από πάνω να τη βρίζουν, ως πότε, ως πότε αυτή η σκληρή δουλειά, αυτή η πικρή ζωή... όμως τώρα που ήταν έτοιμη να τ' αφήσει όλα πίσω της, να τα πετάξει όλα, τώρα δεν έβρισκε τη ζωή της τόσο δύσκολη, όχι και τόσο ανεπιθύμητη.

[...] Πετάχτηκε όρθια, με τρόμο. Να φύγει. Πρέπει να φύγει αμέσως. Ο Φρανκ θα την σώσει. Θα της δώσει τη ζωή, τον έρωτα ίσως. Αυτή θέλει να ζήσει. Γιατί πρέπει αυτή να 'ναι δυστυχισμένη; Έχει κι αυτή δικαίωμα στην ευτυχία. Ο Φρανκ θα την έπαιρνε στην αγκαλιά του, θα την τύλιγε με τα μπράτσα του, θα την έσωζε. Στεκόταν όρθια, περιτριγυρισμένη από ένα παλλόμενο πλήθος, στο σταθμό του Νορθ Γουώλ. Ο Φρανκ της έσφιγγε το χέρι και καταλάβαινε πως της μιλούσε· έλεγε κάτι για τη διαδρομή ξανά και ξανά. Ο σταθμός ήταν γεμάτος στρατιώτες που κρατούσαν καφετιές αποσκευές. Απ' τις ανοιχτές πόρτες του υπόστεγου, είδε το μαύρο όγκο του караβιού, δεμένο πλάι στην αποβάθρα μ' όλα τα φινιστρίνια φωτισμένα. Ο Φρανκ μίλαγε κι αυτή δεν απαντούσε, ένιωθε τα μάγουλά της χλωμά και παγωμένα και τον εαυτό της σαν στο βάθος ενός βάραθρου στενοχώριας και αμηχανίας· παρακάλεσε τον Θεό να την οδηγήσει, να της δείξει τι να κάνει, ποιο είναι το καθήκον της. Μέσα απ' την ομίχλη ακούστηκε ένα μακρύ πένθιμο σφύριγμα. Αν έφευγε, αύριο θα 'ταν κιόλας στην ανοιχτή θάλασσα και κοντά της ο Φρανκ· θα έπλεαν προς το Μπουένος Άιρες. Οι θέσεις ήταν κρατημένες. Μπορούσε τώρα να οπισθοχωρήσει; Ύστερα

απ' όσα έκανε γι' αυτήν; Η στεναχώρια τής έφερε σαν μια ναυτία· όλο το σώμα της ήταν παγωμένο και τα χείλια της κουνιόνταν σε μια σιωπηλή χωρίς λόγια προσευχή.

Μια καμπάνα χτυπούσε στην καρδιά της.

Αισθάνθηκε τον Φρανκ να της σφίγγει το χέρι. «Έλα», είπε.

Όλες οι θάλασσες του κόσμου φουρτούνιασαν μέσα στην καρδιά της. Το χέρι του, το δικό του χέρι, την τραβούσε προς αυτή τη θάλασσα που θα την έπνιγε, θα την κατάπινε. Άρπαξε τη σιδερένια μπάρα με τα δυο της χέρια.

«Έλα» φώναξε ο Φρανκ.

Όχι, όχι, αυτό ήταν αδύνατον. Τα χέρια της σφίχτηκαν με μανία στο σίδερο. Από τα βάθη της θάλασσας που πλημμύριζε την καρδιά της, έστειλε σιωπηλές κραυγές αγωνίας.

Ο Φρανκ έσκυψε πάνω απ' τη μπάρα και της φώναξε να τον ακολουθήσει.

«Έβελιν... Έβε...»

Τον έσπρωχναν, του φώναζαν να προχωρήσει, όμως αυτός εξακολουθούσε να τη φωνάζει.

Γύρισε προς αυτόν ένα άσπρο ανέκφραστο πρόσωπό σαν ζώου αβοήθητου. Στα μάτια της δεν υπήρχε κανένα σημάδι, ούτε έρωτα, ούτε αποχαιρετισμού, ούτε καν αναγνώρισης.

Μετάφραση: Μαντώ Αραβαντινού

Βαγενάς, Ν., Καγιαλής, Τ., Πόλκας, Λ., Ταραράς, Ν., Φράγκογλου, Γ. (1998), *Νεότερη Ευρωπαϊκή Λογοτεχνία, Ανθολόγιο μεταφράσεων*, Β' Ενιαίου Λυκείου (επιλογής), Αθήνα, ΟΕΔΒ, σσ. 249-252.

Ερώτηση:

B1. α) i. Να συγκρίνετε τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουν τη Νόρα και την Έβελιν οι άνθρωποι του στενού οικογενειακού τους περιβάλλοντος, τεκμηριώνοντας με αναφορές στα πιο πάνω αποσπάσματα. **(μον. 20)**

ii. Να εντοπίσετε δύο (2) συναισθήματα που προκαλούνται α. στη Νόρα και β. στην Έβελιν, από τη στάση της οικογένειάς τους απέναντί τους, τεκμηριώνοντας με αναφορές στα πιο πάνω αποσπάσματα. **(μον. 10)**

B1. β) Να εξηγήσετε πώς διαφοροποιούνται οι χαρακτήρες της Νόρας και της Έβελιν, με βάση την τελική απόφαση που παίρνουν για τη ζωή τους. **(μον. 20)**

ΤΕΛΟΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΟΥ ΔΟΚΙΜΙΟΥ

ΣΑΣ ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ΚΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ